

de RAZA
SOARE

Din seria MIRESELE DE PE MUNTELE SPERANȚEI • 2

de RAZA
SOARE

MARY CONNEALY

ORADEA
2022

Originally published in English under the title: *Woman of Sunlight*

Copyright © 2020 by Mary Connealy

By Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2022 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare coperta pentru limba română: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNELLY, MARY

Raza de soare / Mary Connealy. - Oradea : Life Publishers, 2022

ISBN 978-606-8915-29-6

821.135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Dedic *Raza de soare*
lui Lauren,
cea mai mică si scumpă nepoțică.

NOIEMBRIE 1873
MUNTELE SPERANȚEI,
LÂNGĂ BUCKSNORT, COLORADO, ÎN APROPIERE DE GRIZZLY
PEAK, COLORADO

Arăți îngrozitor. Mitch Warden își turna o ceașcă de cafea cântărind chipul Ilsei Nordegren care intra în bucătărie.

Fața îi era presărată cu bășici de la varicela pe jumătate vindecată, dar se împotrivi imboldului de a-și trece palmele peste obraji plini de cruste.

La drept vorbind rezistă imboldului de a-i trage o palmă lui Mitch.

– Din cauza ta arăt atât de groaznic. De la tine m-am procopsit cu boala asta. Latura arțăgoasă pe care nici nu știuse că o are o făcu să-l îmbrâncească pe Mitch. El nu se clinti, dar ea se simți bine făcând asta. Nimeni nu s-a îmbolnăvit până să vii tu acasă.

El făcuse varicelă mai întâi și o molipsise și pe Ilsa. Adusese boala cu el când venise acasă din Est. În Colorado, găsisse ferma familiei părăsită, dar o luase pe urma familiei, cu tot cu varicela lui, până în vârful Piscul Rătăcit – așa poreclise bunicul Ilsei locul acesta, însă familia Warden îi zisese dintotdeauna Muntele Speranței.

Ea îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Și tu arăți îngrozitor.

El chiar nu arăta. Nu se vindecase complet – dsar avea un avans de două săptămâni față de Ilsa. Și, adevărul fie spus, era un ticălos chipeș. Cel puțin, în comparație cu ea. Avea păr blond închis, bărbia frumoasă și pătrată și ochi căprui, care-i aminteau de lemnul tare al unui stejar bătrân.

Însă toate acestea nu constituiau un motiv suficient de bun ca să nu-l insulte în schimb.

– Mitch, taci! Isabelle Warden, mama lui Mitch, care-i silea pe toți să-i spună mama, vorbi fără să se întoarcă și fără să se oprească din curățatul merelor pentru plăcintă.

Mitch așeză ceașca de cositor pe masa din bucătărie și turnă apă într-un pahar pe care i-l întinse Ilsei.

– Bea asta!

El nu contenea să o îndoape cu apă și zeamă, deși febra îi scăzuse deja de două săptămâni și toate bășicile de la varicelă se uscaseră și se cicatrizaseră, iar ea se ghiftuia, și încă de zile întregi.

Cu toate acestea, arăta îngrozitor într-adevăr. Iar mama avea o oglindă, ceva ce Ilsa nu mai văzuse niciodată până atunci, vasăzică nu se putea minți singură și nici să spargă oglinda, un gest nedrept care oricum n-ar rezolva problema.

Însă starea ei se îmbunătățea de la o zi la alta. Roșeața îi pierise din obraji – ei bine, de pe tot trupul, însă nimeni nu vedea tot, numai ea – și se înzdrăvenise.

Totuși, Mitch o trata de parcă era complet neajutorată.

Nătăngul se simțea vinovat probabil și pe bună dreptate.

– Încetează s-o mai faci pe doctorul, zise Ilsa. Reiau eu atribuțiile de doctor pentru toată lumea de aici.

E-adevărat că Ilsa era mai pricepută la doftoricit decât toți ceilalți. Deprinsese iscusința asta de la bunicul ei înainte ca el să moară, care la rândul lui învățase arta tămăduirii de la indigenii alături de care trăise multă vreme.

Mitch îi vârî cana sub nas. Ea i-o smulse și dădu apa pe gât numai ca să-l facă să înceteze.

Apoi îi trânti cana de-acum goală în mâini.

Mitch puse cana de-o parte, ridică ceașca de cafea și sorbi îndelung din ea, studiind-o între timp, căutând indicii că i-ar fi sete cel mai probabil.

Ca să-i abată atenția de la fața ei îngrozitor de pătată, ea zise:

– De îndată ce Jo și Dave se întorc din oraș, o să merg cu ei în vizită la Ursula. Mă simt destul de bine.

Josephine era sora ei mai mare, proaspăt căsătorită cu Dave, fratele lui Mitch. Ilsa îi spunea Jo dintotdeauna. Ursula era cea mai mare soră ei, care se transformase într-un soi de pustnică lunatică.

Ilsa și surorile ei trăiseră în munți complet izolate după moartea bunicilor lor, care le lăseseră pe cele trei fete pe cont propriu de la o vârstă foarte fragedă. Iar ele rămăseseră aici sus din cauza avertizărilor teribile ale bunicului și bunicii care le-au spus să nu plece niciodată din munți fiindcă la șes le păștea moartea.

Ce vremuri bune!

Apoi familia Warden venise sus pe munte și, curând după aceea, li se alăturase și fiul lor, Mitch, o pacoste nu alta.

Mitch trânti ceașca pe masă.

– Nu ești în stare să călătorești ca s-o vizitezi pe țăcănita de soră-ta prea curând. Abia te-ai ridicat după bolit.

– Sora mea nu-i țăcănită. Sincer, uneori Ursula părea la fel de smintită ca un urs turbat, dar Ilsa nu ținu seama de asta și îl privi dușmănoasă pe Mitch. Nu-mi spui tu mie cum mă simt sau încotro pot să merg.

Nimeni n-o făcea. Cel puțin de când murise bunicul. Surorile ei o lăseseră să vină și să plece când voia și asta îi convenea.

– Ei, cineva trebuie să-ți spună când pari că n-ai niciun pic de minte.

– Mitch, se rățoi mama, abandonând merele, ieși și vezi dacă nu cumva tata și Dave suie trecătoarea.

– Mamă, știi că avem santinele care o să ne anunțe dacă...

– Du-te, se răsti mama, indicând cu un deget foarte matern către ușă. În ultima vreme îl cam dăduse des afară pe Mitch. Și să nu te întorci până când nu ești în stare să fii politicos cu Ilsa.

Ilsa era întotdeauna fericită să-l vadă plecând. Și ținând cont de porunca mamei vizavi de politețe, o să fie plecat o vreme. Poate definitiv.

Nu că Ilsa ar fi înțeleș cu adevărat ce însemna politețea. Negreșit avea legătură cu felul său foarte arțăgos de a fi.

Mitch o sâcâia, o enerva și îi găsea tot felul de cusururi. Bărbatul o urmărea pur și simplu prea îndeaproape. Se simțea mult mai bine când el era plecat.

Ilsa știa că se purta cu el cam la fel cum se purta el cu ea. Însă el merita, iar ea nu. Toată lumea putea să vadă asta.

El pufni ca un taur în țarc, apoi năvăli pe ușă afară, trântind ușa după el.

– Pesemne că fiul tău se supără ușor, zise Ilsa.

Ea nu înțelegea deloc ce gândeau oamenii. Căpătase impresia că alții se puteau uita țintă la cineva și să-i spună: „E supărat... e îngrijorat... e tristă.”

Ei bine, Ilsa știa să deosebească încruntătura de zâmbet. Dar în afară de asta, ea și surorile ei spuneau întotdeauna, pur și simplu, ce la trecea prin cap.

Ea nu se pricepea să spicuiască amănunte doar privind chipul cuiva.

– Mai mult ca sigur.

Mama îi zâmbi de-a dreptul straniu. De ce oare? Ilsa nu știa sigur.

O ajută cu merele. Curând, ea auzi copite îndepărtându-se în galop. Mitch încălecuse și își luase tâlpășița.

– Am niște ouă și șuncă păstrate la cald în spatele căminului. Dă-mi voie să-ți aduc ceva pentru micul dejun.

Mâncarea preparată de mama era atât de gustoasă. Ilsa era ochi și urechi ori de câte ori era vorba de gătit. În fiecare zi învăța tot mai multe de la mama.

În timp ce savura mâncarea delicioasă, Ilsa se gândi că petrecuse prea mult timp în casă în ultima vreme. Pentru ea nu era ceva normal. Pădurile și vârfurile copacilor, peșterile și trecătorile erau în aceeași măsură căminul ei ca interiorul cabanei, iar dorința ei

după lumea de afară se transformase într-un soi de foame. Petrecuse prea mult timp în casă de când se îmbolnăvisese. N-ar fi deranjat-o să-l însoțească pe Mitch, decât că i-ar fi fost tovarăș.

Oricum, Jo, Dave și Quill Warden, tatăl lui Dave și al lui Mitch, nu se vedeau venind încă. Santinelele i-ar fi anunțat deja. Mama nu voia decât tihnă. Totuși Ilsei i-ar fi plăcut să verifice ea însăși. Ardea de nerăbdare să se întoarcă Dave, fiindcă el o luase pe Jo cu el. Iar Ilsa voia să-și revadă sora și să se întoarcă la cabana lor.

În cabana asta erau prea mulți bărbați țâfnoși. Era de-ajuns unul.

Cabana în care se aflau era construită la liziera pădurii care dădea la nord-est într-o pajiște uriașă și luxuriantă. Trecătoarea care ducea la poale începea după un scurt drum prin pădurea din capătul opus. Ilsa se aștepta ca drumul lui să-i ia mult timp, mai ales că atunci când mama îl alungase intenționase evident să-l țină afară cât mai mult.

Dacă nu putea să meargă să o vadă pe Ursula, măcar putea să iasă dintre hotarele cabanei. I-ar prinde bine chiar acum o plimbare lungă în răcoare. Cu gândul acesta în minte și fără să ceară permisiunea mamei, la care te puteai aștepta întotdeauna să aibă niscai reguli pe care ea nu le înțelegea, Ilsa își strecură mâinile în haină, apucă boneta și mănușile și ieși în fugă înainte ca mama să apuce să spună ceva.

Ea o zbughi în pădurea ei preaiubită. Se cățără în primul copac pe care-l găsi pe gustul ei, cu ușurința și degajarea oricărei creaturi a pădurii, apoi se cocoță pe o ramură groasă și se uită la văcari, la vite și la Mitch care gonea ca o furtună pe pajiște.

Își scoase pumnalul pe care-l purta cu ea de când murise bunicul și îl studie. După ani de ascuțit pe tocilă, lama era aproape la fel de subțire ca un ac.

Temându-se în fiecare zi că lama s-ar putea rupe, dar nedorind să o lase să se tocească, o ascuțea așa cum o învățase bunicul, apoi vâra pumnalul cu blândețe într-o fantă mică din piele pe care o cususe în buzunarul năstrușnicei rochii pe care mama Warden o croise pentru ea.

Apoi trase de una dintre multele liane groase pe care le împletise din lujeri și pe care le agățase ici și colo și se avântă în următorul copac. Ramurile o plesneau, iar vântul îi adia în păr. Inima aproape îi cânta de plăcerea balansului, a cățăraturii rapid mult prea sus unde n-avea s-o zărească nimeni.

Se ținu după Mitch.

Nu avea liane împletite pretutindeni. Dar unde nu erau liane, copacii erau așezați în pâlcuri, iar ramurile lor erau atât de încrucișate încât formau o platformă destul de zdravănă cu mult deasupra solului.

Ea le traversa în fugă până găsea o altă liană de-a ei și se avânta din nou. Era mereu veselă când se legăna.

Vârfurile copacilor erau refugiul ei când erau tensiuni acasă, ca uneori între ea și încăpățânată Jo, sora ei mijlocie, sau Ursula, sora ei mai mare, veșnic încordată și autoritară.

Acum, amuzându-se pentru prima oară de când căzuse bolnavă, se avântă prin pădurea care străjuia pajiștea aproape la fel de repede ca Mitch în galop.

Vârful trecătorii, pe unde coborâse Jo – încălcând cea mai drastică regulă pe care o instituiseră vreodată bunicii ei – era tăinuită de un pâlc de copaci care marcau hotarul de sud-est al pajiștii.

Mitch intră în crâng și dispăru din vedere o vreme. Ilsa se avântă mai departe până ce-l ajunse din urmă și se ghemui să-l privească. Îi plăcea să stea neobservată și să privească.

Arțăgosul Mitch strunise calul la pas și își continuă drumul spre vârful trecătorii. Ea spera că goana lungă și sălbatică îl răcorise.

Mitch se făcuse un nechibzuit. Și el care mereu se crezuse un bărbat stăpân pe sine. De asta reușise să supraviețuiască celor două tentative de asasinat. Ele fuseseră imboldul care-l determinase să lase orașul în urmă și să vină acasă la ferma *Ocolul Barat*, unde crescuse... locul după care îi tânjise inima ani de zile.

Luptase în Războiul Civil, izbutise în lumea nemiloasă a afacerilor din New York, supraviețuise în urma a două tentative de asasinat, apoi străbătuse un continent având la el mii de dolari în aur și-și schimbase numele de câteva ori ca să nu lase nicio urmă – și, în toate acestea, își păstrase calmul și stăpânirea de sine.

Iar acum dădea în clocot din cauza unei femei, ca o oală fierbinte cu capac strâns.

Era ca o zână din povești. Scundă și delicată, cu o încâlceală de bucle negre și ochi atât de albaștri de ziceai că se uită în inima unei văpăi, se putea topi în pădure atât de iute și de silențios ca orice altă sălbăticiune.

Fiindcă așa și era. Neîmblânzită sadea.

Ilsa îl scotea din minți cu năzdrăvăniile ei, însă pur și simplu nu se putea pierde cu firea din cauza ciudățeniilor ei fiindcă îi era îndatorat, de vreme ce aproape că o omorâse.

Pesemne că vinovăția îl înfuria de-a binelea – ceea ce nu era drept față de ea și față de nimeni. Era surprins să constate asta. Pe de altă parte, nu se simțise prea vinovat când își petrecuse timpul călcând fără milă peste rivalii săi în afaceri.

De unde putea el să știe că o să se îmbolnăvească? Fusese bine când ajunsese acasă. Se simțise bine aproape o săptămână. Și apoi, dintr-odată, făcuse febră și în curs de o zi, se umpluse cu bășici usturătoare.

Se străduise să compenseze faptul că o molipsise pe Ilsa cu varicelă. Se dăduse jos din patul în care boala ca să ajute la îngrijirea ei. Slăbit încă după recenta febră, se spetise zi și noapte ca să-i vină bolii de hac.

Iar ei i se năzărise acum să întrecă măsura... Nu că el n-ar fi făcut la fel, dar asta nu înseamnă că era bine. Să călărească ceasuri întregi prin frig ca să se ducă să o vadă pe Ursula, țacănita de soră-sa, care se mutase într-o casă ciudată din piatră, departe de toată lumea, era un pretext prea slab ca să conteze.

În plus de asta, el era un bărbat puternic. Ea era o femeie delicată. Era de trebuință ca cineva să-i spună să nu mai fie o neghioabă și pur și simplu să-și acorde puțin mai mult timp ca să se refacă!

Se enerva din nou. Dar cineva trebuia să-i interzică. Dacă nu era nimeni dispus să-i bage mințile în cap, avea să-și asume el cu dragă inimă sarcina asta.

Și pentru strădaniile lui de a o împiedica să se îmbolnăvească din nou – poate chiar să moară – ajunsese să fie alungat din cabană tocmai de mama sa. Și nu era nicidecum prima oară.

Să verifice trecătoarea era o pierdere de vreme, și apoi nicio fereastră de la cabană nu dădea spre partea aceea ca mama să bage de seamă dacă o asculta.

Dar ea o să afle dacă verificase trecătoarea sau nu. Într-un fel sau altul.

Ce grozăvenie să fie tratat din nou ca un băiat după zece ani pe cont propriu. Nimeni din New York n-ar fi îndrăznit să-i dea ordine, iar el se supuse degetului amenințător cu care mama îi arătase ușa.

Nu se putea gândi decât la plăcintele cu mere pe care le cocea pentru cină. Dacă nu o asculta, s-ar prea putea să nu primească nicio felie de la ea.

Răutate sadea din partea ei, când te gândești că nu demult venise acasă.

Poate că de la mama lui moștenise el firea nemiloasă.

Ajunse în capul trecătorii pe unde tata, Dave și Josephine coborâseră de pe munte. Plecaseră în urmă cu trei zile ca să se ducă la biroul de cadastru din Bucksnot și să cumpere pajiștea pe care o găsiseră pe meleagurile acestea.

Teren care s-ar vinde cu câțiva bani hectarul fiindcă pe hărțile de la cadastru arăta ca o pustietate stâncoasă de munte.

Numai familia Warden știa despre văile de pe culmile luxuriante. Ei bine, și Ilsa cu surorile ei știau, dar ele nu cumpăraseră un pogon de pământ în viața lor și nici părinții sau bunicii lor.

Dave și tata aveau să cumpere pentru ei, dar și pentru Mitch un teren mare. Care n-avea să-l coste prea mult ținând cont de averea pe care și-o făcuse la New York.

Mitch se opri în vârful trecătorii. Privind în jos, observă urmele lăsate de tata și de Dave. Discutaseră mult și bine dacă se merita să lase urmele acelea ca să cumpere pământul. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când tata fusese împușcat de niște bărbați care plănuiau să-i fure pământul și vitele. Dacă bărbații aceia încă îl mai căutau pe tata, urmele aveau să le dea de gol poziția. Dacă ninge, urmele se acopereau îndată, dar deocamdată, ele erau la fel de eficiente ca o hartă.

Zări ceva mișcându-se în partea lui stângă și se întoarse să cerceteze pădurea. Nimic. Însă era ceva. Ridică privirea și studie ramurile copacului.

O mișcare bruscă în dreapta îl făcu să se întoarcă în șa cu mâna pe pușcă. Alberto, supraveghetorul tatei, stătea de veghe undeva deasupra capului său, de unde putea să urmărească orice intrus care intra în trecătoare.